

RAZGOVOR

Božić volim doma, ovo u gradu mi sve više ide na živce...

U RTL-ovoj seriji 'San snova' Kristijan Ugrina igra trenera Felša, a u ZKM-u ga gledamo u tri predstave. Veseli se obiteljskom okupljanju i pod borom si želi komplet knjiga 'Bilježnica Robija K.'

PETAK, 22. PROSINCA 2023. | CAFE | 14 - 15

Piše: TATJANA PACEK **Fotografije:** SANJIN STRUKIĆ/PIXSELL

Spremajući ulogu nogometnog trenera Felša, Kristijan Ugrina (51) nije se družio s nogometašima, obilazio svlačionice, pričao s trenerima. Malo je, kaže, vremena imao otkad je dogovorio sudjelovanje u seriji "San snova" do prvog snimanja. Prvi dan redatelj je bio Goran Rukavina i Kiki ga je pitao je li OK ako nešto sitno opsuje. Rukavina se složio. Pa je Ugrina nastavio može li govoriti zagrebački, a redatelj odgovorio da može jer je njegov lik ionako neka varijanta Cice Kranjčara. Za razliku od legendarnog trenera, Ugrina nikad ne zaigra, ali redovito prati važnije tekme.

Idete na utakmice? Ili ste pred televizorom strastveni navijač?

Nijedno, gledam ih u kafiću s ekipom, komentiramo, vičemo, a i puno bolje vidim. Kad si na stadionu, daleko je, igrači su kao neki mravi, a u kafiću vidim sve akcije, je li bio faul, ofsajd ili nije. Uz to, na stadionu samo čekaš hoće li te netko pijan pogoditi bocom u glavu. Ne da mi se to.

Zbog snimanja serije sve vaše poslove ovog ljeta na Hvaru preuzela je kći Korana. Jeste li bili zadovoljni?

Jesam, naravno. Nisam znao kakav će tempo snimanja biti pa su Korana i njezin dečko Tin Rožman, oboje glumci, pročistili obveze za cijelo ljeto. I kad god nisam mogao, bili su na Hvaru. U konačnici je ispalo tako da sam imao prilično vremena i to je bilo sjajno jer su oboje bili sa mnom. Lagano su se uhodavali u to i za koju godinu mogu im prepustiti festival.

Namjeravate to?

Imam 51 godinu, ne mogu više sat vremena sjediti s djecom na podu. Ukoči me, stisne me u kičmi. Naravno da ću dolaziti kad god ću htjeti, moći..., ali želim da glavni voditelji budu oni. To mi je namjera. Znao sam i prije imati djevojke koje su me mijenjale, ali to je stvarno bilo malo, kratko. Nije ni ovog ljeta bilo puno, možda 10, 15 puta.

Kako su to djeca prihvatila?

Vole oni i Koranu i Tina. Teško mi je bilo ostaviti ih, ali moram i ja raditi. Da sam bio u podjeli koprodukcije ZKM-a i Dubrovačkih ljetnih igara, morao bih biti u Dubrovniku cijelo ljeto. To mi je posao. Tin je ove godine rekao da ga je neko dijete pitalo 'Zašto se ovo zove Kiki kad nema Kikija?'. Jer jedino mi kažemo da idemo na radi-onice, oni dolje govore da idu na Kikija. I mame dođu i kažu sutra ne možemo doći na Kikija jer idemo u valu.

Što volite na Hvaru u toj mjeri da i umirovljeničke dane želite provesti tamo?

Sigurno ću penziju provoditi na Hvaru jer ću na račun zraka, klime i hrane živjeti pet godina dulje. Nema stresa, jeftinije je, ugodnije. Dosta mi je grada, rodio sam se u gradu, cijeli život živim u gradu, ne da mi se još i penziju provesti u gradu.

A imam kuću na Hvaru. Neprocnjeno je biti dolje.
Rekli ste, da nije bilo "Huga", ne bi bilo ni kuće na Hvaru. Zaustave li vas i danas na ulici?

Naravno. Najsmješnije mi je kad svojoj djeci govore: 'Gle, gle tko je to, a djeca nemaju pojma'. Hugo budi divna sjećanja, na veliki i lijepi period mog života.

Zašto vam je teško prodavati vlastite predstave?

Sve u kazalištu znam napraviti, osim prodavati predstave. Nemam želudac nazvati i pitati: 'Želite li kupiti fantastičnu predstavu, ja sam je napisao, režirao, a i glumim u njoj?'. Imam svoje predstave s kojima idem po školama i vrtićima, napisao sam ih i režirao. 'BON TON ili kako lijepo provesti dan', 'Europica', 'Eko patrola', 'Tintilinić'...

Kad vam ta djeca, onako mala, iskrena... dođu, sjetite li se sebe u tim godinama? Prve treme, kad ste se rasplakali jer ste zaboravili tekst?

To je bilo s dramskom grupom u osnovnoj školi. Bili smo u Gavelli, na gradskom natjecanju. Imao sam veliki monolog, zapeo sam u jednom trenutku, ali sam došao k sebi i nastavio. Tek poslije sam se od stresa rasplakao.

Snimate, igrate u kazalištu, ljeti ste na Hvaru... zvuči kao da je svaki dan prekratak. Kako se organizirate?

Sve stignem. I dokoličariti, kuhati, pisati, režirati i družiti se s prijateljima. Obožavam kuhati, volim i planinariti na Velebit, Mosor... Sljeme mi je tu, kao dvorište. Još kao klinac, s izviđačima, znao sam sve sljemenske staze.

Odlična je priča kako ste u videozapisu pitali djeda dobivaju li glumci plaću za svoj rad. I kad ste doznali da dobivaju, odmah ste znali čime ćete se baviti. Koliko ste tad imali godina?

Šest. Mama je snimala u kuhinji na one starinske kasete i slala didi u Čile da nas malo čuje. Nije tad bilo ni videa.

Što s tolikim glumačkim iskustvom kažete mališanima, kad budu ushićeni i baš žele biti glumci? Podržavate ili odgovarate?

Svima kažem što ih čeka. Ne nagovaram nikog, ako netko baš jako želi, objasnim mu što ga čeka. Jer ne želim nikome pomagati u tome da bude nesretan čovjek. Dvosjekli mač je to, što ako neće ići?! Koliko je mojih kolega koji ne glume nego rade neke druge poslove.

Pamtite li još svojih 12 godina, Zafra-novića, "Večernja zvona"? Po čemu? Fenomenalno je bilo. Ja klinac, 6. osnov-

ne, bio sam mjesec dana u Dubrovniku i nisam imao na što potrošiti dnevnicu. Kad bi iz toga našega hotelskoga kompleksa Petar Božović, Rade Šerbedžija i Irfan Mensur išli u grad, povelu su i mene. Ništa mi nisu dali platiti, ni hranu, ni piće, ni sladolede. Sve dnevnicu dali su mi zadnji dan i doma sam došao s brdom love. Kupovao sam si ploče na Cvjetnom. Honorar za taj film sjeo je tati na račun i kupio je regal za našu sobu. I još govorio 'Kiki je kupio regal', a ja si mislio 'Jesi me pitao? Možda sam ja htio bicikl?'.

Božić je tu. Kako inače izgledaju blagdani kod vas doma? Tko kiti bor, tko ide u nabavu, tko kuha?

Bor kite djeca, u nabavu idem ja i kuham ja, ali ne sve. Nademo se cijela obitelj, svatko nešto donese, raspodijelimo se. Lani smo bili kod mene, ove godine opet. Puna kuća je ljudi.

Volite tu gužvu, obilazite advent?

A ne, to je drugo. Volim blagdane doma, a ovo u gradu mi ide na živce, svake godine sve više. Ne mogu više slušati 'Last Christmas', mjesec i pol slušam jednu ljigavu pjesmu, a počnu je puštati već nakon Sisveta. Moram proći preko Trga, kad idem u kazališta, a advent mi je između posla i kuće.

U ZKM-u vas gledamo u predstavama "Dobro je dok umiremo po redu", "Čarobnjak iz Oza" i "Višnjik". I nakon toliko godina vam je veselje izaći na tu pozornicu?

Da, kako ne. I na bilo koju drugu, ali ovo je moja. ZKM je moj dom, drugi dom. Imam svoje mjesto u garderobi, svoje ladice... ZKM je kuća i ljubav.

Što si želite pod borom?

Komplet 'Bilježnica Robija K.'. Neki dan sam to vidio u knjižari i pomislio kako bi bilo dobro da mi to netko pokloni za Božić.

Hoćete gledati "Sam u kući"?

Draže bi mi bilo 'Tko pjeva zlo ne misli'. Volio bih da ga puštaju za blagdane, zašto to ne bi bila tradicija? Živim sto metara od kafića gdje se snimao film i svi tu dolazimo. Sve izgleda kao i kad se snimao film, a ekipa iz kvarta je tu. Nekad smo tu imali turnire u beli, kvizove, kuharska natjecanja. Filip Šovagović i ja jedan protiv drugog. Super, sjajna domaća atmosfera. Imamo i Cinkuš, ali tamo smo samo kad gledamo utakmice.

U 2024. ulazite s kakvim željama?

Da završim građevinske radove koje sam jesenas počeo na Hvaru. Kad bi se to ostvarilo do ljeta, bila bi to divna godina.

Je li jedna od želja da se napokon riješite tuđega kredita koji otplaćujete?

Naravno da je. Jednog sam uspio otplatiti, sad još ovaj. ■

